

Arrest

nr. 165 446 van 11 april 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 24 april 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 februari 2014 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 maart 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. LOOS, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 24 september 2012 ten aanzien van verzoeker de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing werd verzoeker op 5 november 2012 ter kennis gebracht.

1.2. Verzoeker diende via een op 2 januari 2014 gedateerd schrijven een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 4 februari 2014 de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. De beslissing tot het opleggen van een inreisverbod, die verzoeker op 25 maart 2014 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Aan de heer:

*Naam, voornaam: [K.N.A.][...]
nationaliteit: Ghana*

wordt een inreisverbod voor drie jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Aan de betrokkene werd een bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 05.12.2012

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar omdat:

o 2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 24.09.2012, hem betekend op 05.12.2012

Betrokkene heeft, na het betekenen van dit bevel, nog geen stappen ondernomen om het grondgebied van België, en het Schengen grondgebied, vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft hij een aanvraag 9bis ingediend op 09.01.2014.“

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 3.6, 5 en 11.2 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, van de artikelen 1.8°, 62, 74/11 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955.

Hij verschaft de volgende toelichting:

"Artikel 3.6 van de Terugkeerrichtlijn omschrijft een inreisverbod als volgt: "een administratieve of rechterlijke beslissing of handeling waarbij de betrokkene de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden samen met een terugkeerbesluit. "

Artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn luidt als volgt:

" 1. Het terugkeerbesluit gaat gepaard met inreisverbod:

a) indien er geen termijn voor vrijwillig vertrek is toegekend, of

b) indien niet aan de terugkeerverplichting is voldaan.

In de overige gevallen kan het terugkeerbesluit een inreisverbod omvatten.

2. De duur van het inreisverbod wordt volgens alle relevante omstandigheden van het individuele geval bepaald en bedraagt in principe niet meer dan vijf jaar. De duur kan meer dan vijf jaar bedragen indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid. (...)"

De Terugkeerrichtlijn werd naar Belgisch recht omgezet door de Wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. (B.S, 17 februari 2012)

Artikel 3 van deze wet voegt in de Vreemdelingenwet een definitie van het inreisverbod in, namelijk "de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering ". (artikel 1,8° Vreemdelingenwet)

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, eveneens ingevoerd door bovenvermelde wet van 19 januari 2012, bepaalt:

§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering, niet uitgevoerd werd

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. (...)"

Ten eerste legt de bestreden beslissing verzoeker een inreisverbod op zonder dat dit gepaard gaat met een verwijderingsbeslissing.

Nochtans volgt uit de definitie van een inreisverbod, zoals bepaald door de geldende Europese en Belgische rechtsregels hierboven geciteerd, dat dit steeds gepaard gaat met een beslissing tot verwijdering.

Uit de lezing van deze bepalingen volgt duidelijk dat een inreisverbod accessoir is en altijd gekoppeld is aan een beslissing tot verwijdering van het grondgebied.

In casu is dit niet het geval. De bijlage 13sexies waarvan verzoeker het voorwerp uitmaakt, houdt geenszins een verwijderingsbeslissing in. De beslissing vermeldt dat op 5 december 2012 aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten, werd betekend. Een verwijzing naar een oude beslissing kan echter bezwaarlijk worden beschouwd als een verwijderingsbeslissing waarmee het inreisverbod moet "samengaan".

De rechtszekerheid komt op de helling te staan wanneer oude beslissingen zouden kunnen worden aangewend om op een later tijdstip erg ingrijpende rechtsgevolgen teweeg te brengen.

In casu verwijst de bijlage 13sexies van 4 februari 2014 naar een bevel dat werd betekend op 5 december 2012. Verwerende partij heeft dus de bijlage 13sexies aan een beslissing gekoppeld die meer dan een jaar eerder werd genomen, zonder na te gaan of de individuele situatie van verzoeker intussen eventueel veranderd zou zijn.

De hierboven vermelde definitie van een inreisverbod, maar ook het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel, vereisen dat een beslissing wordt genomen op grond van de huidige toestand van verzoeker.

Door louter te verwijzen naar een oude verwijderingsbeslissing, legde verwerende partij hem dan ook op een manifest onredelijke en onwettige manier een inreisverbod op.

Ten tweede motiveert verwerende partij in de bestreden beslissing niet waarom een inreisverbod van 3 jaar wordt opgelegd, ondanks het feit dat zij ervan op de hoogte is dat verzoekers' halfbroer en halfzus in België wonen, net zoals de persoon die hij als zijn vader ziet.'

[...]

Uit artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn blijkt dat een inreisverbod wordt opgelegd wanneer een derdelander niet aan de terugkeerverplichting heeft voldaan. Verzoeker betwist dus niet dat verwerende partij inderdaad de mogelijkheid had om een inreisverbod op te leggen - zij het gepaard gaande met een verwijderingsmaatregel, quod non, zoals hierboven uiteengezet.

Wél betwist verzoeker dat verwerende partij dit kon doen zonder daarbij na te gaan of het in concreto opportuun was om de maximumtermijn van 3 jaar toe te passen.

De terugkeerrichtlijn en de vreemdelingenwet verplichten verwerende partij immers om voor de bepaling van de duur van het inreisverbod rekening te houden met de individuele omstandigheden.

In de parlementaire voorbereidingen lezen we dat de Terugkeerrichtlijn verplicht tot "een individueel onderzoek" en "dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23.)

Ook overweging 6 van de Richtlijn schrijft voor dat "beslissingen die op grond van deze richtlijn worden genomen per geval vastgesteld worden en op objectieve criteria berusten (...)"

Dit blijkt geenszins uit de motivering van bestreden beslissing.

Verwerende partij stelt dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 24 september 2012 en ook daarna geen stappen heeft ondernomen om het grondgebied te verlaten. Verwerende partij laat echter na uit te leggen waarom de maximumtermijn van 3 jaar wordt opgelegd.

Zoals uit de hierboven geciteerde motivering van de bestreden beslissing blijkt, oordeelt verwerende partij dat de termijn van het inreisverbod 3 jaar is omdat niet aan de terugkeerverplichting is voldaan.

De enige bijkomende motivering is dat betrokkene een aanvraag tot verblijfsmachtiging indiende op 9 januari 2014. Dit kan echter bezwaarlijk als een reden worden gezien om de maximumtermijn op te leggen.

Uit de bestreden beslissing kan verzoeker bijgevolg niet afleiden waarom verwerende partij er niet voor koos om een kortere termijn dan 3 jaar toe te passen. Verwerende partij heeft de mogelijkheid om een termijn van 1 dag t.e.m. 3 jaar op te leggen voor een inreisverbod en dient te motiveren waarom voor een bepaalde duur wordt geopteerd, quod non.

In een gelijkaardige zaak oordeelde uw Raad reeds dat de motiveringsplicht werd geschonden na de vaststelling dat "in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd omtrent de termijn van het inreisverbod. In de bestreden beslissing wordt op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor de maximumtermijn van drie jaar. Waarom deze maximumtermijn wordt gehanteerd, wordt niet uiteengezet. De Raad vindt in de bestreden beslissing noch in het administratief dossier enige afweging of onderzoek terug dat betrekking heeft op de specifieke omstandigheden van verzoeker, hoewel de

verzoeker tijdens zijn verhoor door de politie van Brussel aangaf dat hij in België was omwille van het bijwonen van het huwelijk van een neef alsook dat hij in Bockstael logeerde bij zijn neven. Dit verhoor is gehecht aan het PV nr. (...) waarin de bestreden beslissing naar wordt verwezen en bevindt zich in het administratief dossier.

Daargelaten of de vraag of de aanwezigheid van familie in België een voldoende wegend element is om het inreisverbod in te korten, dient de Raad vast te stellen dat waar de gemachtigde een inreisverbod oplegt voor de maximale termijn van drie jaar zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoeker en de duur van het inreisverbod, de gemachtigde, gezien de verstrekende gevolgen van een inreisverbod, op een kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld. "(RvV 27 november 2012, nr. 11.)"

Ook in andere zaken besloot uw Raad tot een schending van de motiveringsplicht en/of het redelijkheidsbeginsel omwille van de afwezigheid van motivering omtrent de duur van het inreisverbod. (zie o.a. RvV 19 december 2012, nr. 93.942; RvV 27 februari 2013, nr. 98.002.)

In casu was verwerende partij ervan op de hoogte dat de halfbroer en -zus van verzoeker in België verblijven en bovendien de Belgische nationaliteit hebben. Meer nog, verzoeker woont met zijn halfzus samen dus een hecht familieleven is onbetwist. Dit werd uiteengezet in het verzoek tot verblijfsmachtiging van 9 januari 2014 (zie stuk 2).

Deze elementen had verwerende partij in rekening moeten brengen bij de bepaling van de duur van het inreisverbod. Het zijn immers relevante aspecten die verwerende partij ertoe verplichten rekening te houden met het privé- en familieleven van verzoeker, dat beschermd is door artikel 8 van het EVRM.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet schrijft immers voor dat "bij het nemen van een beslissing tot verwijdering [...] de minister of zijn gemachtigde rekening [houdt] met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land." De oorsprong van deze bepaling bevindt zich in artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn, dat lidstaten verplicht om bij de toepassing van de Richtlijn rekening te houden met o.a. het belang van het kind en het familie- en gezinsleven.

Hoewel verwerende partij duidelijk op de hoogte was van het bestaan van en de samenwoning met de halfzus van verzoeker, zwijgt de bestreden beslissing hierover in alle talen. Verwerende partij legt verzoeker het verbod op van gedurende 3 jaar naar België en de andere Schengenlanden te komen. Dit houdt in dat verzoeker zijn halfzus en halfbroer, Belgische onderdanen, zelfs niet meer kan komen bezoeken gedurende 3 jaar.

Nochtans had verwerende partij op basis van deze elementen een belangenafweging moeten doen en minstens rekening moeten houden met het familieleven van verzoeker. Nu dit niet gebeurd is, kon verwerende partij volgens verzoeker niet tot een redelijke, zorgvuldige en afdoende gemotiveerde beslissing komen.

Om al deze redenen is verzoeker van mening dat verwerende partij hem op onwettige wijze een inreisverbod heeft opgelegd en wenst dan ook de vernietiging van deze beslissing te bekomen."

4.2. Verweerder antwoordt als volgt:

"De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat de bestreden beslissing aan de verzoekende partij een inreisverbod oplegt zonder dat dit gepaard gaat met een verwijderingsbeslissing. De verzoekende partij meent dat het inreisverbod moet gepaard gaan met een beslissing tot verwijdering, waarbij de verwijzing naar een oude beslissing niet zou volstaan.

Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en van artikel 62 Vreemdelingenwet, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vervat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan een inreisverbod (bijlage 13sexies) werd betekend en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de beschouwingen van verzoekende partij niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verweerder de mening toegedaan dat dit aspect van het enig middel van verzoekende partij onontvankelijk, minstens ongegrond is.

Waar verzoekende partij zich beroept op een schending van de artikelen 3.6, 5 en 12 van de Richtlijn 2008/115/EG laat de verweerder gelden dat deze richtlijn geen directe werking heeft.

Immers, de bepalingen van deze richtlijn werden omgezet naar Belgisch recht door middel van de Wet van 19.01.2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de Wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wetgeving met betrekking tot de opvang van asielzoekers (beide in werking getreden op 27.02.2012).

Verzoekende partij toont niet aan welk artikel van de Richtlijn niet of foutief zou zijn omgezet in het nationaal recht, zodat zij zich niet meer op de directe werking van de bepalingen van deze richtlijn kan beroepen.

Los van de vraag naar de directe werking van deze bepalingen, merkt de verweerder nog op dat de verzoekende partij haar beschouwingen niet kunnen worden aangenomen.

Artikel 1, 8° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Voor de toepassing van deze wet wordt verstaan onder :

(...) 8° inreisverbod : de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering;”

Hieruit blijkt reeds dat de beslissing tot inreisverbod niet op hetzelfde moment als een beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten dient te worden afgeleverd. Inderdaad kunnen deze verschillende

beslissingen ook afzonderlijk worden genomen, met dien verstande dat een beslissing tot inreisverbod vanzelfsprekend pas kan volgen nadat reeds een terugkeer- of verwijderingsbesluit werd genomen.

Om die reden wordt in artikel 110terdecies, eerste lid van het Vreemdelingenbesluit van 08.10.1981 dan ook uitdrukkelijk gestipuleerd:

“Aan de onderdaan van een derde land bedoeld in artikel 74/11 van de wet, wordt een inreisverbod overeenkomstig het model van bijlage 13sexies betekend.”,

Verweerder merkt op dat in voormelde bepaling geen sprake is van een (gelijktijdige) beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten, zodat niet dienstig kan worden voorgehouden dat het inreisverbod manifest onredelijk of onwettig zou zijn doordat dit niet gepaard gaat met een verwijderingsbeslissing.

Uit de verschillende voormelde bepalingen blijkt afdoende dat in de omschrijving “indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd” het begrip “vroegere” betrekking heeft op een beslissing tot verwijdering dewelke voorafgaand aan het inreisverbod werd betekend.

In casu vermocht de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding derhalve geheel terecht verwijzen naar een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) dd. 24.09.2012, dat dateert van anderhalf jaar voorafgaand aan het inreisverbod (bijlage 13sexies).

De verzoekende partij haar kritiek mist grondslag.

In een tweede onderdeel van het enig middel heeft de verzoekende partij kritiek op het feit dat in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd waarom een inreisverbod van 3 jaar wordt opgelegd. De verzoekende partij meent dat de verwijzing naar de aanvraag tot verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet kan dienen als reden om de maximumtermijn op te leggen.

De verwerende partij wijst erop dat een inreisverbod werd uitgevaardigd op grond van art. 74/11 Vreemdelingenwet §1, tweede lid van de wet.

Dit artikel 74/11, § 1 Vreemdelingenwet, stipuleert als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd..

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.”

In de bestreden beslissing wordt een inreisverbod opgelegd van 3 jaar, en dit in toepassing van art. 74/11, § 1, 2° Vreemdelingenwet, waarbij wordt gewezen op het feit dat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan. Hierbij wordt expliciet gemotiveerd om welke reden een termijn van drie jaar wordt opgelegd:

[...]

De verzoekende partij kan dan ook bezwaarlijk voorhouden dat de bestreden beslissing niet afdoende zouden zijn gemotiveerd. In casu wordt duidelijk uiteengezet om welke redenen de gemachtigde van de staatssecretaris een inreisverbod van drie jaar heeft opgelegd aan verzoekende partij.

In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk gewezen op het feit dat een inreisverbod wordt opgelegd, omdat de verzoekende partij heeft nagelaten gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat haar op 05.12.2012 werd betekend, terwijl de termijn van het inreisverbod op drie jaar werd

bepaald, omdat de verzoekende partij inmiddels zelfs nog geen stappen heeft ondernomen om het grondgebied vrijwillig te verlaten, doch daarentegen - wars van de op haar rustende terugkeerverplichting - een nieuwe aanvraag tot verblijfsmachtiging indiende.

De verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden.

In zoverre de verzoekende partij in haar enig middel laat uitschijnen dat het betekenen van een inreisverbod voor de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een mogelijkheid zou zijn, laat verweerder gelden dat er in hoofde van de gemachtigde van de Staatssecretaris geenszins sprake is van een loutere mogelijkheid om al dan niet een beslissing tot inreisverbod te nemen.

Dit blijkt uitdrukkelijk uit de voorbereidende werken, meer bepaald uit het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen:

“De beslissing tot verwijdering moet gepaard gaan met een inreisverbod als er geen enkele termijn om het grondgebied te verlaten is toegekend, of indien de onderdaan van een derde land het grondgebied niet binnen de opgelegde termijn verlaten heeft, en mag in andere gevallen, zoals bij een ernstige bedreiging van de openbare orde, gepaard gaan met een inreisverbod.

(...)

Artikel 11 van richtlijn 2008/115/EG legt de lidstaten de verplichting op een inreisverbod te voorzien in twee hypothesen (als geen termijn werd toegekend voor het vrijwillig vertrek of wanneer de verplichting tot terugkeer niet werd vervuld) en laat hen de mogelijkheid dit verbod te voorzien in andere gevallen (paragraaf 1 van de richtlijn). Welke ook de hypothese is, het inreisverbod mag niet meer dan vijf jaar bedragen, behalve indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare of de nationale veiligheid (paragraaf 2 van de richtlijn).” (Parl. St. Kamer, 2011-2012, 53-1825/001, p.7 en 22,[...])

Zie ook het verslag van 21.11.2011 namens de commissie:

“Die entry ban zal derhalve worden toegepast in twee gevallen, met name wanneer een termijn van nul dagen wordt opgelegd, en wanneer de betrokkene de vorige bevelen om het grondgebied te verlaten, naast zich neer heeft gelegd.

Met betrekking tot de duur van de entry ban werd voor een stapsgewijze regeling gekozen, die drie jaar geldig is. Doen zich in het geval van de betrokkene bepaalde problemen voor die verband houden met fraude of illegale middelen die hij zou hebben aangewend in het kader van in België ingestelde procedures dan wel in het kader van zijn verwijdering, dan wordt de geldigheid van de regeling verlengd tot vijf jaar. Rijzen problemen van openbare orde of vormt de persoon een risico voor de nationale veiligheid, dan kan de regeling nog langer duren.

Daar staat tegenover dat de entry ban kan worden opgeheven in twee gevallen die in de richtlijn zijn opgenomen, met name om humanitaire redenen, of wanneer de betrokkene zou terugkeren om beroepsmatige redenen dan wel om te studeren. De Belgische Staat kan in die laatste gevallen die opheffing evenwel slechts toekennen wanneer de termijn van de entry ban op zijn minst voor twee derde is afgelopen.” (Parl. St. Kamer, 2011-2012, 53-1825/006, p.,[...])

De gemachtigde van de staatssecretaris besloot geheel terecht dat een inreisverbod aan verweerder moest worden opgelegd, nadat werd vastgesteld dat de verzoekende partij had nagelaten vrijwillig gevolg te geven aan de op haar rustende terugkeerverplichting. Terwijl door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding vervolgens afdoende werd gemotiveerd om welke reden een termijn van drie jaar werd opgelegd.

Verweerder benadrukt dat het volstaat dat in de bestreden beslissing een duidelijke motivering wordt gegeven voor het opgelegde inreisverbod, doch dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding geenszins kan gehouden zijn ook telkenmale te motiveren om welke reden geen minder lange termijn werd opgelegd. Dienaangaande dient tevens te worden opgemerkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris uiteraard niet gehouden is om de motieven van zijn motieven te vermelden: ‘De motiveringsplicht houdt niet in dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing het ‘waarom’ ervan dient te vermelden’ (R.v.St., nr. 165.918 dd. 13.12.2006).

Hoewel de verzoekende partij de verwijzing naar de ingediende aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geen afdoende reden vindt voor de opgelegde termijn van drie jaar, laat verweerder gelden dat uit deze vermelding - alsook uit de opmerking dat de verzoekende partij nog geen stappen heeft ondernomen om het grondgebied uit eigen beweging te verlaten - afdoende blijkt dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding wel degelijk rekening werd gehouden met de specifieke situatie van de verzoekende partij.

Verweerder laat dienaangaande gelden dat artikel 74/11, § 1 Vreemdelingenwet nergens voorziet dat de gemachtigde van de Staatssecretaris steeds zou dienen te motiveren inzake de elementen die blijken uit het administratief dossier. Het volstaat dat blijkt dat rekening werd gehouden met de ter kennis gebrachte, specifieke omstandigheden van elk geval, hetgeen in casu niet ter discussie kan staan.

Verweerder verwijst naar recente rechtspraak in die zin:

“4.3.2.3. Verzoeker geeft aan niet akkoord te gaan met de motivering die ten grondslag ligt aan het inreisverbod voor drie jaar dat hem wordt opgelegd omdat hij niet aan de terugkeerverplichting heeft voldaan. Verzoeker geeft aan dat niet wordt verduidelijkt waarom er direct voor wordt gekozen om de maximale termijn van drie jaar op te leggen zonder enig onderzoek naar de specifieke omstandigheden. De Raad stelt vast dat verzoeker de motivering niet betwist waarbij wordt vastgesteld dat niet is voldaan aan de terugkeerverplichting. De Raad merkt verder op dat verzoeker volledig in gebreke blijft om enig gegeven betreffende zijn concrete situatie te duiden dat ten onrechte door verweerder niet mee in rekening zou zijn gebracht bij het bepalen van de duur van het inreisverbod en dat van aard is aan te tonen dat in zijn situatie het als kennelijk onredelijk dient te worden beschouwd waar verweerder opteert voor de maximale termijn van drie jaar. Verzoeker duidt op geen enkele manier waarom het opgelegde inreisverbod in zijn concrete situatie als disproportioneel dient te worden beschouwd. Een algemene stelling in deze zin kan niet volstaan. In deze zin blijkt ook niet het belang dat verzoeker heeft bij dit middel. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van het redelijkheidsbeginsel is niet aangetoond. Gelet op hetgeen voorafgaat en het gegeven dat artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet – dat bepaalt dat de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval – als dusdanig ook geen uitdrukkelijke motiveringsplicht oplegt, kan evenmin een schending van de formele motiveringsplicht worden aangenomen. Er blijkt – los van het gegeven dat arresten van de Raad geen precedentenwerking hebben – ook niet dat de thans voorliggende feiten gelijkaardig zijn aan de feiten die aanleiding gaven tot het arrest van de Raad waaruit verzoeker citeert.” (R.v.V. nr. 113 381 dd. 06.11.2013, <http://www.rvv-ccce.be>).

Zie ook:

“Voorts wijst de Raad erop dat de termijn van drie jaren van het gegeven inreisverbod wettelijk is voorzien en de verzoekende partij geen concrete grieven aanhaalt om aan te tonen dat deze duur onredelijk is, daargelaten de vaststelling dat de verzoekende partij dit nadeel aan haar eigen gedragingen te wijten is omdat zij niet vrijwillig gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel.” (R.v.V. nr. 111.109 dd. 30.09.2013)

En:

“Wat betreft de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, is de Raad van oordeel dat het opgelegde inreisverbod in casu afdoende wordt gemotiveerd door de vaststelling dat ‘niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan’, hetgeen betekent dat de verzoeker een eerdere beslissing tot verwijdering niet heeft uitgevoerd zoals voorzien in artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet.” (R.v.V. nr.105.706 van 19 november 2012)

En:

De Raad stelt vast dat verzoeker niet verduidelijkt met welke specifieke omstandigheden eigen aan zijn geval rekening moest worden gehouden bij de vaststelling van de duur van het inreisverbod. Ook hier moet worden benadrukt dat het niet aan de Raad toekomt om uit het summier betoog van de verzoeker de concrete elementen te distilleren waarmee geen rekening gehouden zou zijn. Door louter algemeen te stellen dat geen onderzoek werd gedaan noch gemotiveerd werd omtrent de specifieke omstandigheden van zijn geval zonder dit betoog te concretiseren en te betrekken op zijn individuele

situatie, slaagt verzoeker er niet om aan te tonen dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. (R.v.V. nr. 99.256 dd. 19.03.2013)

De verzoekende partij slaagt er niet in aan te tonen dat de bestreden beslissing onredelijk of onzorgvuldig zou zijn genomen. Het loutere feit dat aan de verzoekende partij een inreisverbod van vijf jaar werd opgelegd, impliceert immers geenszins dat geen rekening zou zijn gehouden met haar specifieke situatie.

De verzoekende partij voert in het middel de schending aan van artikel 8 van het Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden dd. 4.11.1950 (hierna genoemd: "EVRM"), dat van openbare orde is en directe werking heeft in het intern Belgisch recht.

Artikel 8 EVRM waarborgt de eerbiediging van het recht op gezinsleven en de niet-inmenging van enig openbaar gezag bij de uitoefening van dat recht en luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

De verzoekende partij dient in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige relatie te bewijzen, wanneer zij zich beroept op art. 8 EVRM.

"Het begrip 'gezinsleven' in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie." (R.v.V. nr. 48.465 dd. 23.09.2010)

"Wanneer verzoekster een schending van artikel 8 EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden." (R.v.V. nr. 107.498 dd. 29.07.2013)

De verzoekende partij faalt ter zake in de op haar rustende bewijslast.

Verweerder verwijst dienaangaande naar de motieven van de beslissing dd. 04.02.2014, waarbij de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard:

"Betrokkene beroept zich op het feit dat zijn vader, dhr. [K.B.][...] evenals zijn zus, mevr. [K.R.][...] en zijn broer, dhr. [K.B.][...] de Belgische nationaliteit bezitten en dat hij een gezin met hen vormt. Echter, wij stellen vast dat betrokkene de verwantschap niet aantoonbaar maakt. Ter staving van deze verwantschap legt hij zijn geboorteakte voor, evenals die van zijn zus en broer. Echter, deze 'certified copy of entry in the register of births' worden door onze diensten niet aanvaard daar ze worden opgesteld louter op basis van eenvoudige verklaringen. Bovendien zijn deze voorgelegde geboorteaktes ook niet gelegaliseerd. We stellen dus vast dat betrokkene de verwantschap met zijn broer en zus niet aantoonbaar maakt. M.b.t zijn vader legt betrokkene enkel een DNA-test voor waaruit blijkt dat dhr. [K.B.] zijn biologische vader niet is. De advocaat van betrokkene haalt aan dat het hier een stiefvader-zoon relatie betreft en dat enkel de bloedband niet bestaat. Echter, betrokkene legt hiervan geen enkel bewijs voor. Het is aan betrokkene op zijn minst een begin van bewijs te leveren van de emotionele/affectieve en of financiële banden. Betrokkene doet dit echter niet, het blijft bij een loutere verklaring en dat volstaat niet om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid.

Wat de vermeende schending van art 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8. Bovendien toont betrokkene de verwantschap niet aan waardoor dit artikel hier niet van toepassing is.”

De verzoekende partij is niet ernstig waar zij in haar inleidend verzoekschrift voorhoudt dat het familieleven van de verzoekende partij niet betwist zou zijn.

Een schending van art. 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

De verweerder laat, ten overvloede en strikt subsidiair, gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren. Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

“Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.” (zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden.

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43).

Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

Een inreisverbod (bijlage 13sexies) heeft inderdaad niet tot gevolg dat de verzoekende partij definitief van haar voorgehouden familieleden wordt gescheiden, doch enkel dat zij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk, en na het verstrijken van de termijn van het inreisverbod. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr. 170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

De verzoekende partij haar beschouwingen missen tevens grondslag, waar zij meent dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding uitdrukkelijk diende te motiveren nopens de in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalde gevallen.

In antwoord op de verzoekende partij haar beschouwingen laat verweerder gelden dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet geenszins voorschrijft dat uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd nopens de in deze bepaling bepaalde belangen.

“Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

‘Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familie/even en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.’

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 5 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 18 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, omgezet in België bij de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet kan slechts worden afgeleid dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, zoals in casu, rekening dient te houden met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven, en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet voorziet echter niet dat ook specifiek gemotiveerd wordt omtrent de in dit artikel bepaalde belangen. Artikel 74/13 voorziet dat rekening dient te worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- of familieleven of de gezondheidstoestand van de betrokkene en biedt aldus een bescherming aan personen waartegen de verweerder een verwijderingsmaatregel overweegt en die een kind of een gezins- of familieleven hebben in België of die met grote gezondheidsproblemen te kampen hebben. Het komt in de eerste plaats toe aan diegene die zich wil beroepen op de bescherming voorzien in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, om aan de hand van concrete gegevens aan te tonen dat hij zich daadwerkelijk bevindt in één van de in dit artikel vermelde situaties. In casu blijkt echter dat de verzoeker zich beperkt tot loutere beweringen en dat hij het beweerd gezinsleven met V(...) Y(...) I(..) in het kader van het onderhavige beroep op geen enkele wijze staaft.” (R.v.V. nr. 105.706 van 19 november 2012)

De verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat een inreisverbod (bijlage 13sexies) aan de verzoekende partij diende te worden betekend.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.”

4.3. De Raad merkt op dat artikel 74/11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

- 1° Indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;*
- 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”*

Deze bepaling werd in de Vreemdelingenwet ingevoegd door de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de wet van 19 januari 2012).

De Raad van State stelde in zijn advies nr. 49 947/2/V omtrent het ontwerp van wet van 19 januari 2012 het volgende (*Parl.St. Kamer, 2011-12, nr. 53K1825/001, 53*):

“In het ontworpen artikel 8/1, § 1, tweede lid, 2°, van de wet van 15 december 1980 wordt bepaald dat de beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod van maximaal drie jaar als niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan. De Raad van State ziet evenwel niet in hoe de beslissing tot verwijdering onmiddellijk gepaard kan gaan met een inreisverbod, aangezien pas kan worden vastgesteld dat niet aan de terugkeerverplichting is voldaan nadat een beslissing tot verwijdering genomen is.

Naar aanleiding van een vraag in dat verband heeft de gemachtigde van de staatssecretaris gepreciseerd dat in dat geval een tweede beslissing tot verwijdering wordt genomen en dat die tweede beslissing gepaard gaat met een inreisverbod.

Deze precisering moet in de commentaar bij het artikel worden opgenomen.”

De wetgever heeft ingevolge deze bemerking van de afdeling wetgeving van de Raad van State volgende toevoeging in de memorie van toelichting bij de wet van 19 januari 2012 opgenomen (*Parl.St. Kamer, 2011 - 2012, nr. 53K1825/001, 22-23*):

“Dit artikel bepaald de gevallen waarin de beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod. [...]

Gevolg gevend aan een opmerking van de afdeling wetgeving van de Raad van State moet er gepreciseerd worden dat de onderdaan van een derde land als gevolg van het niet respecteren van een vroegere verwijderingsmaatregel of indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan, onderworpen kan worden aan een inreisverbod.”

Gelet op het advies van de Raad van State en het feit dat de wetgever heeft aangegeven gevolg te willen geven aan dit advies kan verweerder niet worden gevolgd in zijn stelling dat, met toepassing van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet, een inreisverbod kan worden opgelegd zonder een nieuwe verwijderingsmaatregel te nemen.

De vaststelling van verweerder dat in artikel 1, 8° van de Vreemdelingenwet wordt aangegeven dat een inreisverbod een maatregel is *“die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering”* doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk. Een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod kan inderdaad slechts worden genomen indien er tevens werd beslist tot het nemen een verwijderingsmaatregel. Ofwel wordt een inreisverbod opgelegd samen met een verwijderingsmaatregel waarin geen termijn werd toegekend aan een vreemdeling om vrijwillig het grondgebied te verlaten ofwel wordt een inreisverbod opgelegd samen met een verwijderingsmaatregel op basis van de vaststelling dat *“een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd”*. In dit laatste geval is artikel 74/11, § 1, tweede lid van de Vreemdeling zeer duidelijk. Er dient sprake te zijn van een beslissing tot verwijdering die gepaard gaat met het inreisverbod en van een vroegere beslissing tot verwijdering en derhalve van minimaal twee beslissingen tot verwijdering.

De bepalingen van artikel 110terdecies van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen waarnaar verweerder nog verwijst geven geen aanleiding tot een andere conclusie. In deze reglementaire bepalingen wordt namelijk louter gepreciseerd onder welke vorm een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod dient te worden ter kennis gebracht aan de betrokken vreemdeling.

Door met toepassing van artikel 74/11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, verzoeker een inreisverbod op te leggen dat niet gepaard gaat met een tweede verwijderingsmaatregel heeft verweerder voormelde wetsbepaling geschonden.

Het middel is, in de aangegeven mate, gegrond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere onderdelen van het middel niet tot een ruimere vernietiging van de bestreden beslissing kan leiden dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

5. Korte debatten

Verzoeker heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 februari 2014 tot het opleggen van een inreisverbod wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf april tweeduizend zestien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK